

WYROK

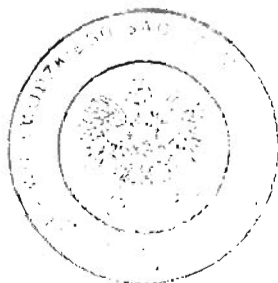
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
w składzie następującym:

Przewodnicząca	sędzia WSA Katarzyna Matczak (spr.)
Sędziowie	sędzia WSA Alicja Jaszczak-Sikora sędzia WSA Adam Matuszak
Protokolant	referent stażysta Milena Małyszko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z/s w Jędrzejowie
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Olsztynie
z dnia 19 lutego 2016 r., nr SKO.63.71.2015
w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji o udzieleniu zezwolenia na
prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami oraz
schroniska dla bezdomnych zwierząt
oddala skargę.

Na orzeczenie, właściwego podpis,

Zgodność z oryginałem

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2007r. nr TIOŚ 7080/1/07 Burmistrz Białej Piskiej orzekł o zezwoleniu Zygmuntowi Dworakowskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „Schronisko dla Bezdomnych Zwierząt z siedzibą miejscowości Radysy gm. Biała Piska na:

- prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, na terenie obszaru administracyjnego Gminy Biała Piska,
- prowadzenie własnego schroniska dla bezdomnych zwierząt we wsi Radysy 13.

Organ określił przy tym wymagania w zakresie jakości usług objętych zezwoleniem, niezbędne zabiegi z zakresu ochrony środowiska i ochrony sanitarnej, inne wymagania, czas obowiązywania zezwolenia, jak również wskazał możliwość cofnięcia zezwolenia w przypadku naruszenia warunków zezwolenia.

Z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 25 stycznia 2007r. wystąpiło Stowarzyszenie Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie wskazując na istnienie przesłanki wynikającej z art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego wobec braku wymaganego prawem określenia obszaru działalności „prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt” oraz braku wymaganego prawem określenia terminu podjęcia wskazanej działalności.

W wyniku rozpoznania tego wniosku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie postanowieniem z dnia 18 września 2015r. wszczęło z urzędu postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji w części dotyczącej prowadzenia Schroniska dla Bezdomnych Zwierząt we wsi Radysy 13 oraz dopuściło do udziału w nim Stowarzyszenie Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie.

Po rozpoznaniu sprawy i przedstawieniu swojego stanowiska przez pełnomocnika Zygmunta Dworakowskiego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie decyzją z dnia 9 listopada 2015r. odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Biała Piska z dnia 25 stycznia 2007r. W uzasadnieniu Kolegium wskazało, że naruszenie prawa w kontrolowanej decyzji nie ma charakteru rażącego naruszenia art. 9 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Nie dopatrzono się również innych kwalifikowanych wad decyzji, skutkujących koniecznością stwierdzenia jej nieważności.

Z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wystąpiło Stowarzyszenie Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie wskazując, że w niniejszej sprawie nie zachodzi okoliczność takiego czy innego rozumienia pojęcia „obszaru działalności prowadzenia

schroniska dla bezdomnych zwierząt" określonego w zezwoleniu lecz na braku jakiegokolwiek określenia tego obszaru. Podkreślono, że jako przepis prawa, który został w sposób rażący naruszony, wskazuje się art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach - dalej jako: u.u.cz.p.g., gdzie jasno określono, że zezwolenie powinno określać przedmiot i obszar działalności objęty zezwoleniem.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie decyzją z dnia 19 lutego 2016r., znak SKO.63.71.2015, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. 2016r. poz. 23) zwaną dalej: k.p.a., utrzymało w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Olsztynie z dnia 9 listopada 2015r. sygn. akt SKO.63.39.2015.

Uzasadniając to rozstrzygnięcie wskazano, że instytucja stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady stabilności ostatecznych decyzji i może mieć zastosowanie jedynie w przypadku, gdy decyzja dotknięta jest w sposób niewątpliwy, określonymi w art. 156 § 1 k.p.a. przesłankami wyjątkowo ciężkimi, uniemożliwiającymi sanowanie nieprawidłowej decyzji. W związku z tym przepis ten winien być interpretowany ściśle, a zatem przy stwierdzaniu nieważności decyzji należy brać pod rozwagę jedynie okoliczności wymienione w tym przepisie. Wskazano nadto, że przy postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności nie jest dopuszczone prowadzenie nowych dowodów. Zastosowania sankcji nieważności nie można wyprowadzać z odmiennej mocy dowodowej, na której organy orzekające w sprawie oparły ustalenie stanu faktycznego.

W ocenie wnioskodawcy organ I instancji wydając decyzję będącą przedmiotem oceny w tym postępowaniu dopuścił się rażącego naruszenia prawa w postaci braku określenia obszaru działalności objętej zezwoleniem i jest to wada oczywista, jednoznaczna, a zatem wada w postaci rażącego naruszenia prawa - art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., gdyż dopuszczono się rażącego naruszenia prawa w postaci art. 9 ust. 1 pkt 2 i 3 u.u.cz.p.g. Kolegium oceniło, że brak jest podstaw do uznania, że decyzja będącą przedmiotem oceny wydana została z rażącym tj. ewidentnym naruszeniem ww. przepisów. W decyzji tej określono, że zezwolenie udzielone jest w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami na terenie obszaru administracyjnego Gminy Biała Piska oraz prowadzenie własnego schroniska dla bezdomnych zwierząt we wsi Radysy 13 wydaje się na okres 10 lat. Podkreślono, że orzecznictwo sądowniczo-administracyjne w tego rodzaju sprawach na gruncie art. 9 ust. 1 pkt 2 u.u.cz.p.g. nie jest jednolite.

W niektórych orzeczeniach wskazuje się, że pojęcie „obszar działalności objętej zezwoleniem” nie odnosi się do miejsca pochodzenia zwierząt objętych opieką schroniska, a wyłącznie położenia schroniska, jako obiektu prowadzenia działalności polegającej na zapewnieniu opieki bezdomnym zwierzętom. Chodzi o usytuowanie obiektu lub obiektów, w których prowadzone jest schronisko (tak WSA w wyroku z dnia 13 listopada 2013r. sygn. akt II SA/Łd 558/13). Z kolei NSA w wyroku z dnia 7 marca 2015r. sygn. akt II OSK 2136/13 wyjaśnił, że zezwolenie jest formą reglamentacji działalności gospodarczej prowadzonej w związku z nałożonym na gminę obowiązkiem zapewnienia opieki bezdomnym zwierzętom i ich wyłapywania. Publiczny charakter tego zadania własnego oraz obowiązek spełnienia wymagań określonych w uchwale rady gminy uprawnia do stwierdzenia, że „obszar działalności objętej zezwoleniem” to obszar zamykający się w granicach gminy, w której zadanie jest realizowane.

Zwrócono uwagę, że postępowanie toczy się w trybie nadzwyczajnym. Przedstawiono poglądy orzecznictwa dotyczące interpretacji pojęcia rażącego naruszenia prawa, gdzie orzecznictwo wymienia trzy elementy charakteryzujące to pojęcie: oczywistość naruszenia, jasność treści naruszonego przepisu oraz charakter tego naruszenia. Dla oceny, czy dane naruszenie prawa ma charakter rażącego naruszenia istotne są skutki, które to naruszenie wywołuje, jeżeli skutki te są niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności. Wypowiedziano się, że nie może stanowić podstawy dla stwierdzenia nieważności decyzji przyjęta wykładnia przepisu, co do której istnieje wyraźny spór w judykaturze, a różne sposoby interpretacji dają się uzasadnić z jednakową mocą. Taka sytuacja ma natomiast miejsce w tej sprawie z uwagi na różną wykładnię art. 9 ust. 1 pkt 2 u.u.cz.p.g. Nadto podkreślono, odnośnie zarzutu braku w kontrolowanej decyzji określenia terminu podjęcia działalności, o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt 3 u.u.cz.p.g., że zarzut ten również nie mógł skutkować stwierdzeniem jej nieważności. Stosownie bowiem do treści art. 130 § 1 k.p.a. decyzja staje się wykonalna z chwilą kiedy staje się ostateczna. Wynika z tego zatem, że dzień w którym decyzja staje się ostateczna jest pierwszym dniem umożliwiającym podjęcie działalności objętej zezwoleniem. Nie można uznać, że termin rozpoczęcia działalności objętej zezwoleniem nie został w żaden sposób określony. Wyznaczenie tego terminu należy łączyć jedynie z nadejściem zdarzenia prawnego tj. dnia w którym decyzja staje się ostateczna, co oznacza upływ terminu do wniesienia odwołania.

W okolicznościach tej sprawy należało stwierdzić, że rozstrzygnięcie wydane

przez Kolegium poprzednio, którym odmówiono stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji było prawidłowe, gdyż badanej decyzji, dotyczącej wydania zezwolenia na prowadzenie określonej działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, nie można zarzucić jasnego i jednoznacznego naruszenia norm proceduralnych, jak i materialnych, a tylko takie mogą stanowić podstawę do eliminacji decyzji z obrotu prawnego w trybie stwierdzenia nieważności decyzji z uwagi na rażące naruszenie prawa.

Na tą decyzję Stowarzyszenie Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie wniosło skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, zarzucając naruszenie przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 9 ust. 1 pkt 2 u.u.cz.p.g. poprzez odmowę stwierdzenia nieważności decyzji, pomimo, iż została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa, która to odmowa została uzasadniona przez Kolegium nieuprawnionym przyjęciem, że niejednorodność orzecznictwa sądowniczo-administracyjnego w kwestii rozumienia terminu „obszaru działalności objętej zezwoleniem”, pozwala na niewskazanie tego „obszaru” w treści zezwolenia. W uzasadnieniu wskazano, że z niezrozumiałych przyczyn dla skarżącej strony organ przeniósł niezasadnie dyskusję z płaszczyzny formalnej tj. faktu jasno wyrażonego ustawowego obowiązku zawarcia w zezwoleniu pewnych nieodzownych treści, czego dotyczył wniosek skarżącego, na płaszczyznę materialnej analizy rozumienia niektórych wyrażen użytych przez ustawodawcę, w tym przypadku terminu „obszar działalności objętej zezwoleniem”. Swoje rozważania w kwestii niejednorodności tego terminu Kolegium zastosowało wobec samego formalnego wymogu określenia „obszaru”. Podniesiono, że wniosek nie opierał się na takiej czy innej wykładni pojęcia „obszaru działalności objętej zezwoleniem” lecz na fakcie, że w zezwoleniu brak jest określenia obszaru działalności schroniska. Podkreślono, że niejednorodne orzecznictwo w kwestii „obszaru działalności” dotyczyło jedynie takich przypadków, gdy ten obszar w zezwoleniu był określony, zaś brak jakiegokolwiek określenia jednoznacznego wymogu ustawowego jest traktowane jako rażące naruszenie prawa.

W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Olsztynie wniosło o jej oddalenie i w całości podtrzymało stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zaważył, co następuje.

Skarga wniesiona w sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podnieść należy, że stosownie do art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 1647) oraz art. 134 § 1 w związku z art. 145 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 718) dalej jako: ustawa p.p.s.a., sąd administracyjny dokonuje kontroli zaskarżonego aktu pod względem zgodności z prawem czyli jego zgodności z przepisami prawa, nie będąc przy tym związanym zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Kontrola ta sprowadza się do badania, czy zaskarżony akt nie narusza przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania administracyjnego.

Dokonując kontroli zaskarżonej decyzji według tych kryteriów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie doszedł do wniosku, że skarga nie mogła odnieść zamierzonego skutku, bowiem zaskarżona decyzja jest prawidłowa w kontekście powołanych w niej obowiązujących przepisów prawa.

Badając legitymację skargową Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie stwierdzić należy, że choć Stowarzyszenie nie brało udziału w postępowaniu pierwotnym zakończonym wydaniem przez Burmistrza Białej Piskiej decyzji z dnia 25 stycznia 2007r. znak: TIOŚ 7080/1/07 - to stosownie do art. 31 § 1 pkt 1, § 2 i § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz., 267) jako uczestnik postępowania administracyjnego na prawach strony jest uprawnione do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na zasadzie art. 50 § 1 ustawy p.p.s.a. Do celów statutowych tego Stowarzyszenia należą bowiem m.in.: działania na rzecz humanitarnego traktowania zwierząt, ich poszanowania oraz zapewnienia im opieki, kształtowanie wśród społeczeństwa właściwego stosunku do zwierząt, działania w zakresie ekologii, ochrony zwierząt oraz ochrony dziedzictwa przyrodniczego.

Jak już wskazano wyżej wzruszenie aktu administracyjnego może nastąpić w razie, gdy kontrola wykaże, że narusza on przepisy prawa materialnego lub postępowania w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy - art. 3 § 1 w zw. z art. 145 § 1 ustawy p.p.s.a.

Przeprowadzona w tym zakresie kontrola skarżonej decyzji, która wydana została w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji wykazała, że w sposób prawidłowy Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 25 stycznia 2007r. z uwagi na brak zaistnienia przesłanki określonej w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Stosownie do jednej z naczelnych zasad postępowania administracyjnego tj. zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych wyrażonej w art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeksu postępowania administracyjnego decyzje, od których nie przysługuje odwołanie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, a więc decyzje ostateczne, nie mogą być wzruszane dowolnie, lecz tylko w przypadkach i trybie określonym przez Kodeks postępowania administracyjnego lub ustawach szczególnych. W procedurze administracyjnej stwierdzenie nieważności decyzji należy do nadzwyczajnych środków wzruszenia decyzji ostatecznych. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym, którego istotą jest ustalenie czy decyzja, której dotyczy postępowanie, dotknięta jest jedną z wad wymienionych wyczerpująco w art. 156 § 1 k.p.a. Nadto wskazać należy, że jako postępowanie nadzwyczajne, postępowanie to rządzi się innymi regułami niż postępowanie zwykłe, np. postępowanie odwoławcze. W toku postępowania odwoławczego przyczyną uchylenia decyzji może być każde uchybienie przepisom postępowania lub prawa materialnego, zaś w toku postępowania nadzwyczajnego jedynie wówczas można stwierdzić nieważność decyzji, gdy jest ona obarczona wadą rażącego naruszenia prawa, wadą kwalifikowaną.

Wskazać pozostaje, że uchybienia prawu mają charakter rażący w przypadku istnienia w decyzji wad o szczególnym ciężarze gatunkowym. Następuje to wówczas, gdy czynności zmierzające do wydania decyzji administracyjnej oraz treść rozstrzygnięcia stanowią zaprzeczenie obowiązującego stanu prawnego w całości lub w części (p. B. Adamiak, J. Borkowski "Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz" Wydawnictwo C. H. Beck Warszawa 2004, str. 729-730). W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że rażące naruszenie prawa ma miejsce wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządnego państwa. Wedle utrwalonego stanowiska jako rażąco naruszające prawo nie można traktować takiego rozstrzygnięcia, które wynika z odmiennej interpretacji danej normy. Rażące naruszenie prawa jest bowiem z reguły wyrazem ewidentnego i jasno uchwytnego błędu w wykładni prawa, którego treść jest jasna i nie wywołuje rozbieżności interpretacyjnych. O takim naruszeniu prawa można mówić jedynie wtedy, gdy stwierdzone naruszenie ma znacznie większą wagę aniżeli stabilność ostatecznej decyzji administracyjnej. Należy przy tym podnieść, że z rażącym naruszeniem prawa nie może być utożsamiane każde,

nawet oczywiste, naruszenie prawa. Nie każde bowiem naruszenie prawa dyskwalifikuje decyzję w takim stopniu, że niezbędna jest jej eliminacja tak, jak gdyby od początku nie została wydana. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że rażące naruszenie prawa to takie naruszenie, które z uwagi na wywołane skutki jest jednoznaczne w znaczeniu wadliwości rozstrzygnięcia oraz tylko takie naruszenie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności. W efekcie wypracowanego wyżej stanowiska stwierdzenie nieważności może dotyczyć tylko przypadków ewidentnego bezprawia, którego nigdy nie można usprawiedliwiać ani tolerować." (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 września 1998r., sygn. akt II SA 1249/97, LEX nr 41819; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 września 1997r., sygn. akt III SA 1425/96, niepublikowany). Cechą rażącego naruszenia prawa jest to, że treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią przepisu przez proste ich zestawienie ze sobą, a charakter naruszenia prawa powoduje, że decyzja taka nie może być zaakceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa i powinna ulec wyeliminowaniu z obrotu prawnego. Nie chodzi tu bowiem o błędy w wykładni prawa, ale o przekroczenie prawa w sposób jasny i niedwuznaczny (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 marca 1999r., sygn. akt V SA 1970/98, LEX nr 50195).

W rzeczonyj sprawie skarżące Stowarzyszenie domaga się stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej na prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami oraz prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt, gdyż w jego ocenie decyzja ta rażąco narusza prawo skoro nie określa obszaru działalności objętej zezwoleniem. Trafnie jednak podnosi Kolegium, że ustawa z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tj. Dz.U. z 2005r. Nr 236, poz. 2008, ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji przez Burmistrza Gminy Biała Piska, nie określa legalnej definicji pojęcia obszaru działalności objętej zezwoleniem, stanowiąc jedynie że zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami oraz prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt winno taki obszar określać (art. 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 3 i 4 u.u.cz.p.g.). W związku z tym pojęcie to podlega interpretacji. Jak wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 października 2015r. (sygn. akt II OSK 390/14, dostępny Centralne Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>) „skoro Sąd I

instancji pojęcie "obszar działalności objętej zezwoleniem" odnosi wyłącznie do miejsca położenia schroniska, jako obiektu prowadzenia działalności polegającej na zapewnieniu opieki bezdomnym zwierzętom, a nie do miejsca pochodzenia zwierząt objętych opieką schroniska w rozumieniu tego pojęcia przez stronę skarżącą (chodzi tu o usytuowanie obiektu lub obiektów, w których prowadzone jest schronisko), natomiast zdaniem strony skarżącej pojęcie to należy rozumieć jako wyznaczenie pewnego terytorium, z którego bezdomne zwierzęta mogłyby trafiać do schroniska, w żadnym zaś razie nie należy go utożsamiać z miejscem wykonywania działalności rozumianym jako siedziba schroniska, to wskazuje, że przepis art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g. budzi wątpliwości interpretacyjne, gdyż prowadzą one do odmiennego rozumienia zawartej w nim normy prawnej przez stronę skarżącą i Sąd I instancji. O rażącym naruszeniu prawa można mówić zaś w przypadku norm prawnych nie budzących wątpliwości interpretacyjnych". Co więcej, stanowisko o rozbieżności interpretacyjnych tego pojęcia potwierdza także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, na który powołała się skarżąca we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym sformułowano jedną z definicji pojęcia obszaru działalności objętej zezwoleniem. Jak zaś wskazano wyżej spór co do wykładni przepisu prawa materialnego nie może stanowić przesłanki do uznania, że decyzja ostateczna została wydana z rażącym naruszeniem prawa i stwierdzenia nieważności tej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 kpa (por. wyrok NSA z dnia 19 czerwca 2009r., sygn. akt II OSK 959/08, wyrok NSA z dnia 10 września 2010r., II OSK 1334/09, dostępny w CBOSA).

Nadto nie sposób podzielić stanowiska skarżącej, że w sprawie tej pominięta została okoliczność, iż w decyzji Burmistrza Biała Piska, której dotyczyło postępowanie nieważnościowe w ogóle brak jest określenia obszaru działalności schroniska pozostaje wyjaśnić, że wbrew takiemu stanowisku, w § 1 decyzji z dnia 25 stycznia 2007r. określono obszar działalności podmiotu, który wystąpił o wydanie zezwolenia poprzez wskazanie, że działalność ta będzie prowadzona na terenie obszaru administracyjnego Gminy Biała Piska, jak również obszar działalności objętej zezwoleniem wynika nadto z zapisów dalszych paragrafu 2 tj. pkt. 1, 2 i 9, w których odniesiono się do aktów prawa miejscowego w zakresie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Biała Piska (uchwała z dnia 2 lutego 2006r. nr XL/376/2006), czy też ze stwierdzenia, że bezdomne zwierzęta z obszaru Gminy Biała Piska będą przewożone do Schroniska w Radysach nr 13.

Sygn. akt II SA/OI 604/16

Wobec tego skarzona decyzja nie narusza prawa i dlatego na zasadzie art. 151 p.p.s.a. Sąd oddalił skargę.

Na oryginalnie własnym podpisie

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

Milena Męćko